

„Tavo Namus, VIEŠPATIE, šventumas puoš visais laikais!“ /Ps 93,5/

2007 m. vasaris Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 1 (73)
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

RASK LAIKO VIEŠPAČIUI

Būk kantrus ir lauk Viešpaties /Ps 37,7/

Dievas turi daug mums pasakyti, daug duoti, tačiau ar mes randame laiko Jį išklausyti ir priimti Jo dovanas? Dievas laukia, kol skirsime laiko ir su Juo pabendrausime. Tik skirdami Jam laiko, galime kasdien susitikti su Dievu, tik asmeniškai bendraudami su Juo, leisdami Jam savo galia paliesti mūsų gyvenimus, keisti mūsų širdis. Tam reikia laiko. Skirkime Dievui laiko!

Dabartinis mūsų gyvenimo tempo reikalauja skubėti. Kiekvienas iš mūsų iš anksto turi parengęs atsakymą į klausimą, kodėl mums taip trūksta laiko. Nuolatinis skubėjimas baigiasi persitempimu, stresu ir galbūt nervų ligomis. Blogiausia tai, kad taip prarandame

sugebėjimą girdėti, ką mums sako Dievas. Pasekmės būna baisios. Mes vis labiau tolstame nuo Dievo, kol galų gale, jei laiku nesusigriebiame, pražūvame.

Dievas nori priminti, kaip svarbu skirti laiko su Juo bendrauti. Jis sako: „Grįžimu ir atsidavimu būsite išgelbėti, ramybė ir pasitikėjimas yra jūsų jėga“ (Iz 30, 15). Atsigręžimas ir nusiramimas yra visiškas atsiribojimas nuo bet kokio skubėjimo. Nesakyk, kad tai neįmanoma! Jei supratai, kaip svarbu skirti laiko bendravimui su Dievu, kiekvieną dieną turi jo rasti, kad pabūtum su Viešpačiu vienuoje. Niekas nedovanoja laiko skirti Dievui, jo reikia rasti. Melsk

Dievą išminties, planuodamas savo dieną taip, kad galėtum susitikti su Juo vienuoje. Jis išklausys tavo maldą ir tau padės. Tada patirsi nuostabių dalykų. Dvasiniame gyvenime dažnai pavargstame dėl to, kad mums trūksta bendravimui su Dievu skirtu laiko. Buvimas Dievo akivaizdoje yra tobula sielos poilsis Dieve. Jei iš tiesų viską atiduotume į Jo rankas, tai žinotume, jog visa, kas atsitinka mums tamsoje ir šviesoje, džiaugsmo ir skausmo, pasitarnauja mūsų labui.

Herbertas Neimanas
DIEVO RANKOSE.
Kasdieniai skaitymai metams

KASMETINĖ KRIKŠČIONIŲ VIENYBĖS SAVAITĖ

Mes esame broliai ir seserys Kristuje Jėzuje

Vilniaus šv. Kryžiaus namuose vyko ekumeninis susitikimas, kuriame dalyvavo: Arūnas PEŠKAITIS OFM (Mažesniųjų Brolių ordino – Order of Priars Minor) kunigas, dr. Irena Eglė LAUMENSKAITĖ, Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos dėstytoja, Giedrius SAULYTIS, „Tikėjimo Žodžio“ bažnyčios vyr. pastorius, Mindaugas SABUTIS, LELB vyskupas, Tomas ŠERNAS, LERB kunigas, Rimantas KUPSTYS, Lietuvos Evangelinio tikėjimo krikščionių (sekmininkų) sąjungos vyskupas, dr. Marija KRUPOVES, VU Yidiš kultūros dėstytoja, dr. Jovita PE-TRULYTĖ, Lietuvos krikščionių medicininkų bendrijos pirmininkė.

Krikščioniškų konfesijų įvairovė ir egzistuojantys tarpusavio susiskaldymai neatneša vienybės Kristaus kūnui. Krikščioniškų konfesijų įvairovė ateina iš Dievo kūrybiškumo, o susiskaldymai, egzistuojantys tarp tų pačių konfesijų,

kyla iš žmogaus nuopuolio, skirtinųjų konfesijų krikščionys gali artėti vienas prie kito nepaniekindami kitoniskumo – teiginiai, kuriuos išdėstė susitikimo dalyviai.

ARŪNAS PEŠKAITIS. Jėzus Kristus meldė vienybės. Galbūt ne konfesijų įvairovė, o liturgiųjų įvairovė yra Dievo minties ir kūrybiškumo šedevras, liudijimų įvairovė ir dvasingumų įvairovė viename Kristuje – vienas svarbiausių dalykų. Mes pripažįstame vieną tikėjimo išpažinimą, ir tai mus jungia. Bet nors mūsų išpažinimas vienas, kažkodėl kyla noras statyti gynybines sienas. Tačiau manau, kad konfesijų įvairovė dabar jau yra realybė. Galime numanyti, jog

Sveiki, mieli broliai ir seserys!

Liūdna, kad kalbėjimas vienas, kad Jūs nerašote apie savo tikėjimą, gyvenimą, sunkumus ir kaip juos įveikiate. Gal būt nedrįstate, kuklinatės? Tikiu, kad tikėjimo reikalai Jums rūpi, antraip nebūtų gražių pamaldų, prasmingų pamokslų, darniai skambančių giesmių. Jau sklando Šv. Dvasia mūsų maldų metu, ir tai nuostabu. Tegul tokia bendruomenės dvasia stiprėja ir auga, tegul trykšta mūsų širdyse gyvas ir tyras vienybės su Dangiškuoju Tėvu jausmas.

Šiandien pabandykime pagyventi ir paspartinti savo santykių su Dievu suvokimą. Tik pabandykime (gal ir pavyks?) ne tik nuosekliai skaityti Raštą, mąstyti apie pamokslą, bet ir patys klausime savęs, ieškokime atsakymų Rašte, širdyse ir visame gyvenime. Suraskime atsakymus, tyrinėkime, lyginkime, apibendrinkime, bet būtinai – ne mechaniškai. Jei esame Dievo vaikai, o Jo esminė savybė – Meilė, visa tai atlikime sklidini šio jausmo. O kaip gi kitaip, jei esame Dievuje?

Pabandykime save patyrinėti šiek tiek kitu kampu. Gal tai suteiks gaivumo? Kai mąstome apie Dievą, paprastai į viską žiūrime savo akimis: iš savo varpinės, patirties, aplinkos, suvokimo, poreikių ir t.t. Nežinau ar pavyks, bet pabandykime į viską, į visą krikščionybę pažvelgti Jėzaus akimis. Pabandykime savo sąmonėje pamatyti krikščionybę laike, jos visame išplitime, ir ...save, savo vietą ir reikšmę joje.

Tai ką gi mato, mąsto ir jaučia į mus žvelgdamas Jėzus? Jis savo misiją atliko, o mes? Ar galime šiandien suvokti, koks pagrindinis Jėzaus mokymo tikslas? Į tokį klausimą gali pasipilti gausybė įvairiausių atsakymų, bet kuris iš jų esminis? Kuo Jėzaus mokymas ir visa veikla skyrėsi nuo visų pranašų? Pasistenkime rasti esmių esmę, nes pjūties metas artėja ir, kaip evangelistas Matas rašo, „Jo rankoje vėtyklė, ir Jis išvalys kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus

sudegins neužgesinama ugnimi“ (Mt 3, 12).

Tai ar džiaugiasi šiandien Jėzaus širdis, ar žmonija per du tūkstančius metų pasidarė protingesnė, tyresnė, geresnė, kilnesnė, ar įsivainojo Jo mokymą? Jei sparčiai kinta gyvenimo tempas ir lygis, ir žinių pateikimo galimybės jau kitos, o ir sąmonė jau visai kitokia, ar pakankamas kitimas ne technokratinuose reikaluose, o dvasiniame gyvenime?

Yra temų, kurias skaitydami Raštą mes stengiamės tarsi apeiti, nes jos šiek tiek nepatogios mums. Pavyzdžiui: apie tikėjimo kokybę, apie absoliutų tyrą pasitikėjimą ir atsidavimą Dievui, apie tokį tikėjimą, kai galima pasakyti – tikinčiam viskas galima (Mk 9,17–26; 11,22–26; 4,38–41). Su mumis taip nėra, nebuvo ir su apaštalais. Tik kodėl mus Jėzus ragina tam? Ar Jis tokiu būdu šaipėsi iš kitų ir aukštino save? Ar tokie dalykai įmanomi? Taip. Ir šiandien yra pasaulyje žmonių, galinčių atlikti tą patį. Tai kodėl mes negalime? Ko mums stinga? Kodėl?

Kad mums stinga tikėjimo tyrumo, jėgos, absoliutaus vienybės su Dievu jautimo ir pasitikėjimo Juo kaip Tėvu – aišku kaip ant delno. Bet kodėl mes ne tokie? Netikiu, kad to netrokštame. Tai gal bijome, nedrįstame, nepasitikime? Jei taip, tai kuo – Dievu ar savimi? Ir greičiausiai, tokiais atvejais mūsų protas tuojau pat pateikia neaprepiamą gausybę visokiausių aplinkybių ir sąlygų. Ir greičiausiai visa tai paly-

dima maždaug tokiu jausmu „aš tai norėčiau, bet aš čia niekuo dėtas, aplinkybės kaltos“. Ar taip?

Bet, ar ne Dievas sukūrė pasaulį? Ar tikrai su Dievu ir visokeriopa Jo pagalba nieko negalima pakeisti? Ar apie tokį tikėjimą kalbėjo Jėzus? O jei skatino tikėjimo di-diams darbams, tai gal įmanoma tokį tikėjimo lygį pasiekti?

Skelbdamas savo mokymą Jis nesutarė su tuometiniais Rašto aiškintojais dėl kai kurių esminių dalykų. Ir tuometinių (o gal ne tik?) žinovų bėda buvo ta, kad jie į tikėjimą ir Rašto aiškinimą žiūrėjo mechaniškai, paraidžiui. O Dievas tai – Dvasia! Visuresanti, Visagalinti, Visavaldanti, Visateikianti!

Kodėl mes sutrinkame, kai mąstome apie tai, kad esame sukurti pagal Dievo atvaizdą, kai susivokiame kokias dideles teises ir laisves, pasitikėjimą ir Meilę, kartu su Įstatymu Jis davė savo vaikams? Tai kodėl abejojame tuo, kad suteikdamas visus sugebėjimus, suteikė ir tokius, kuriuos demonstravo Jėzus? O gal paprasčiausiai evoliucijos eigoje žmogus savo eksperimentais nukrypo nuo kelio, prarado vienybės su Tėvu jausmą? Gal tokiu būdu, vis toldamas ir toldamas tolyn nuo savo ištakų, ir vis labiau pasitikėdamas tik savo jėgomis, žmogus prarado (užmiršo) jam suteiktas dovanas? Ar tik visko neužgožė troškimas būti dideliu, galingu, valdančiu?

Ar to mokė Jėzus, ar taip gyveno, ar tokį pavyzdį rodė? Ar džiaugiasi šiandien Jo širdis dėl krikščionybės, ar tokia ji turėjo būti? Kur klaidos, nesėkmės, paklydimai?

Juk turime sąžinę, meilę ir siekį, turime galvą, akis ir rankas? Gal pasitelkime visus savo sugebėjimus, Meilę, Tikėjimą, Viltį, pasiraitokime rankoves ir į darbą pirmyn?

Laikas nelaukia, pjūties metas artėja, o mes esame Dievo vaikai!

Dievas net iš suskilimo, iš to, kas atrodo blogai, sugeba padaryti gerį. Kai galiausiai visi bus viena, tuomet tai, kas krikščioniškose konfesijose buvo skirtinga ir vertinga, galiausiai bus sujungta į tą vienybę, ir nebus prarasta.

TOMAS ŠERNAS. Mano įsitikinimu, mes gyvename nuodėmės apgultyje vienokia ar kitokia forma. Bažnyčia taip pat vienokia ar kitokia forma kovoja ir yra taip pat nuodėminga. Galbūt kai kalbame apie Jėzaus Kristaus įkurtos Bažnyčios kelią istorijoje, tos regimos ir neregimos, reikėtų kalbėti ne apie skilimą, bet apie Dievo gailėstingumo žingsnius. Kai žmonės nesugeba pasinaudoti savo galimybėmis, norais siekti tam tikrų tikslų, Šv. Dvasia ateina ir pasiūlo išeitis. Jeigu žmogus neranda durų protingai išeiti, Šv. Dvasia parodo langą. Iš to gaunami vaisiai, naujos šakos, kurios neša vaisius. Prisiminkime evangelinį palyginimą: aš esu vynmedis; tos šakelės, kurios neneša vaisiaus, nukrenta arba jas nukarpo sodininkas. Tad tas nepaliaujamas teologinės minties augimas negali būti be Šv. Dvasios pagalbos. Žiūriu į žmogų pesimistiškai, bet į Šv. Dvasią – labai optimistiškai.

Kai kurios Bažnyčios moko, jog įvyko skilimas dėl žmogaus nuodėmės, reikėjo truputį palaukti, ir viskas būtų susitvarkę, kad skilimas įvyko ne dėl rimtų teologinių dalykų, o dėl ekonominių, kad tie skirtumai yra nesvarbūs. Tačiau vis tiek Dvasios darbas nebuvo toks bereikšmis, tie skirtumai yra gana žymūs žmogui.

Galbūt ta mūsų įvairovė yra gyvybės ženklas, o sustingęs monolitas su nesikeičiančiais dalykais yra baidi vizija, pragaro vizija. Be Dievo artumo, yra skirtumų, kurie nėra tokie menki. Turime suprasti, kad Reformacija vyko ne dėl ekonominių dalykų. Mes turime daugiau bendrumų nei skirtumų, tačiau visuomenėje skirtumai labiau matomi. Jie matomi kaip pagrindiniai dalykai. Mums svarbu tikėjimo turinys, o ne tikėjimo forma. Net vienoje konfesijoje žmonės labai prisiriša prie formos – prie vienokio ar kitokio giesmyno, prie vienokios

ar kitokios liturgijos. Jei truputį pakeičiama, tai žmogus jau nebeatpažįsta savo Bažnyčios, su kuria jis susijęs labai emociškai. Žmogus dažnai nenori jungti proto su jausmais. Manau, kad mes neturėtume stengtis įveikti tuos skirtingumus, nes ne mūsų jėgoms tą padaryti. Bet reikia turėti bendrą tikslų, bendrą Žodį, kurį galime tarti kaip krikščionys Lietuvos visuomenei. Jai reikalingas Dievo žodis ir bendras mūsų pavyzdys.

MINDAUGAS SABUTIS. 20 a. pabaiga mums atskleidė, kad nebegalime gyventi taip, kaip gyvenome, kada krikščioniškasis pasaulis buvo pasiskirstęs konfesiniais arealais, teritorijomis: JAV – protestantai, Pietų, Lotynų Amerika ar apskritai lotyniškas pasaulis – tai Romos katalikų teritorija, skandinavai, dalis Vokietijos – liuteronai, Ženeva, Ciurichas, Amsterdamas – reformatai; atskiras ortodoksų pasaulis. To nebėra, todėl mūsų didžioji užduotis yra suvokti, kad esame tas gyvasis liudijimas pasauliui, regimas Kristaus kūnas, ir tai yra Bažnyčios užduotis – būti regimai. Pasaulis nebesigilina, kuriai denominacijai priklausome, jis žiūri į krikščionis ir mato, kad to paties Kūno nariai tarytum išsibarstę, išsiderinę ir patys

dažnai savyje užsidarę, ir vėl – tas pats klausimas: kuris bus pirmesnis Dievo karalystėje. Jėzus mums suteikia apaštalinę misiją, kad iš tiesų susivienytume liudijimui, atrastume sąlyčio taškų, kad būtų skelbiama esminė Žinia – išganymas per Kristų, kad etika būtų paremta Šventuoju Raštu. Jeigu per tokius mūsų susitikimus ir per tolimesnę veiklą žengsime bent žingsnį vienybės link, tai, duok Dieve, kad pavyktų, nes šito labai reikia.

EGLĖ LAUMENSKAITĖ. Šiandienos situacija visuomenėje (plintantis skurdas, priešiškus, šeimų irimas, asocialumo ir nepagarbos gyvybei augimas) mus net stumia į esmingesnę bendradarbiavimą, nes šaukte šaukiasi krikščioniško požiūrio.

Siekiant ekumenizmo, reikia ne svarstyti kito kitiškumą, o priimant jį daryti tai, kam mes esame kviečiami – liudyti Kristų pasauliui. Kai mes susitinkam vardan šito, tai kito krikščionio kitiškumas tampa veidrodžiu mums patiems. Pirmiausia pamatome save, kokie esame ir kas mums aktualu; matydami kito geras savybes, matome, ko galbūt patys stokojame. Mes pirmiausia esame kviečiami vykdyti meilės įsakymą: mylėti Dievą ir savo artimą. Būtent

vykdydami tą Įsakymą, t.y. priimdami vienas kitą ir kartu liudydami Kristų pasauliui, mes pamatysime ir skirtumų santykinę vietą. Jie išlieka, tačiau krikščionims kartu veikiant ir liudijant, jie nebeturi mus atskiriančios reikšmės.

GIEDRIUS SAULYTIS. Atsakant į klausimą, kaip skirtingų konfesijų krikščionys galėtų artėti vienas prie kito, nepaniekindami kitoniškumo ir skirtumų, manau, verta pabrėžti nusizeminimo poreikį. Atgaila ne tik keičia širdį, bet ir padeda atsikratyti prietarų, iškreipiančių kitų konfesijų paveikslą ir neleidžiančių bendrauti su krikščionimis iš kitų Bažnyčių. Nepamirškime ir pasipūtimo, puikybės, kuri, be abejo, yra nuodėmė. Konfesinis išdidumas yra didelė kliūtis krikščionių vienybei. Kalbant teologiniais terminais, tik Dievas yra egzistuojantis ir nuo nieko nepriklausomas, tačiau žmonėms šis atributas neduotas. Mano manymu, kiekviena konfesija yra ribota ir atlieka tik tam tikrą Dievo jai suteiktą funkciją, kaip kūno narys. Kitų konfesijų kitoniskumas tas ribas gali praplėsti, tačiau tam vėlgi reikalingas nuolankumas, drąsa pripažinti, kad vieni kitiems esame reikalingi. Ekumenizmas prasideda nuo širdies atnaujinimo, kurį teikia atgaila. Šis vidinis pasikeitimas yra labai svarbus, nes ekumeninis bendradarbiavimas be širdies pasikeitimo tampa vėl tam tikra religine forma, kurios vaisiai nepatenkins nei Dievo, nei pačių krikščionių. Labai svarbu yra akcentuoti nusizeminimo, atgailos svarbą, nes kiekvieno nuodėmingumas išties prisidėjo prie konfesinio susiskaldymo. Šių nuodėmių išpažinimas Dievui atveria duris ekumeniniam bendravimui ir krikščionių vienybei.

RIMANTAS KUPSTYS. Kristaus mistinio kūno – Bažnyčios – galva yra viena. Ne dvi, ne trys galvos, viena – Kristus, kuris sakė – Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Mes, būdami krikščionys, turim rasti vieną kelią, mes negalim skirtingais keliais eiti pas Jėzų. Kalbu dvasine prasme. Mes turime rūpintis, kad mūsų tauta išgirstų Kristaus Evangeliją, kuri yra tikroji tiesa, ir susirinkus ieškoti tos tiesos

kartu. Turim sutarti susitikti prie Kristaus kojų. Gal tuomet atkris tie skirtumai, kurių laikomės. Susitaikymo procese kiekvienas turi pamatyti savo neteisumą, atgailauti ir susitaikyti. Jei taip neįvyksta, tai tikro susitaikymo ir nėra.

Lietuvos Konstitucijoje įtvirtintas atsisakymas turėti vieną valstybinę religiją. Mes turime juridinių teisinių pagrindą dėkoti Dievui už tokią valdžią, kuri buvo pakankamai išmintinga nesuteikti vienai Bažnyčiai tam tikro ypatingo statuso, bet visoms suteikė beveik lygias teises. Tai yra geras dalykas.

MARIJA KRUPOVES. Mes visi žinome, kad turim labai sunkų sovietmečio ateistinės propagandos palikimą, kai daugelis denominacijų buvo skelbiamos kaip sektantai. Tai išlikę liaudyje ir dabar, tad manau, jog bendras veikimas, nors tai yra tik pradžia, turi labai didelę edukacinę svarbą, kad jie pamatytų, jog ir katalikai, ir protestantai, ir evangelikai pasisako ir veikia kažką kartu.

JOVITA PETRULYTĖ. Labai džiugu, jog vyksta dialogas tarp Bažnyčių, bet realiai visų geros valios krikščionių bendravimas jau vyksta šiandien ten, kur jie gyvena, dirba ir mokosi. Tad nematau, jog reikia kelti tikslą – artėti, nes tarpusavyje žmonės iš įvairių Bažnyčių bendrauja ir susitinka netgi dažniau negu su broliais ir seserimis savo bendruomenėje. Svarbu, kad šis bendravimas būtų vaisingas, todėl siekiame įveikti šiame kelyje išylančias kliūtis. Ne tiek matau kliūčių bendraujant dėl kitoniskumo, kiek tai, kad įvairūs žmonės turi labai skirtingą savo pačių Bažnyčios mokymo ir doktrinos pažinimą. Dėl to daugelis jaučiasi nesaugūs veikti ką nors kartu su kitais, nes jie tarsi nežino, ką Bažnyčia apie tai sako.

Tarpdenominacinė veikla neturi būti Bažnytinės veiklos atkartojimas. Tarpdenominacinės medikų bendrijos tikslas – dalytis patirtimi ir paskatinti krikščionis medikus praktikuoti savo tikėjimą, kad keistųsi aplinka, kur jie dirba, kad ligoniams būtų patarnaujama atsiliepiant į jų dvasios, sielos ir kūno

poreikius. Tačiau mes negalime žengti daug toliau vienybės linkme, negu pažengė Bažnyčios.

TOMAS ŠERNAS. Kalbant apie Lietuvos situaciją, nepamirškime, kokią turim istorinę Bažnyčios praeitį, istorinę kuprą. Karas, pokaris iki šios dienos yra gili žaizda. Bažnyčių pagausėjimas reiškia, kad susiformavo tam tikri nauji atskiri kūnai, kurie nori gyventi. Dabar didžiausiu greičiu kiekvienas stengiasi savo Bažnyčią sustiprinti, kad būtų patogu, kad funkcionuotų sistemos, kad vaikai galėtų mokytis ir nuoširdžiam ekumenizmui nelieka laiko. Paprastai ekumeniniuose renginiuose susirenka hierarchai, pasako kalbas, ir viskas tuo užsibaigia, o tie, kuriems to reikia labiausiai, jie nėra dar pakankamai tvirti savo tikėjime, kad galėtų nesispardydami bendrauti. Mes visi tik stojamės ant kojų kaip Bažnyčios. Žmonės nori turėti tam tikrų simbolių, kurie suteiktų tam tikrą ramybę. Ir tai labai dažnai daug svarbiau nei bendresnė mintys ir Dvasios vedimas. Kitas momentas, vykstantis visuomenėje, kurios šaknys yra krikščioniškos, bet pati visuomenė nėra krikščioniška (realiai krikščionių yra septyni ar dešimt procentų), tai visuomenei yra neįdomu tie mūsų skirtumai, kuriais didžiuojamės. Žmonės jaučia ekumenizmo ir Dievo Žodžio poreikį. Yra gražių pavyzdžių, kai vienas šeimos narys priklauso Tikėjimo žodžio, kitas – reformatų Bažnyčiai, arba vienas katalikų, kitas – reformatų Bažnyčios narys. Tokia yra Lietuvos situacija, ir mums Dievo duotas uždavinys, kurį turime vykdyti. Lietuva yra palaiminta žemė, kur nuo seno nekariaudamos sugyveno daugelis Bažnyčių.

GIEDRIUS SAULYTIS. Pradedant Reformacijos laikais, Vilniuje ir ne tik, yra buvę krikščioniškų bendruomenių pogromų, kai vienos konfesijos vadovai inicijuodavo kitos konfesijos turto sunaikinimą bei tikinčiųjų persekiojimą. Žodžiu, tų juodų dėmių ir priešiško, kuris virsdavo tiesiog neapykantos proveržiais, mūsų tautos istorijoje yra daug, o meilės pavyzdžiais, Kristaus Dvasia ir krikščioniška laikysena vargiai ar galime girtis.

Mes, tikėdami tą patį Kristų, ir meldamiesi „Tėve mūsų“ turim teisę sakyti, kad esame to paties Tėvo vaikai, ir ne tik deklaruoti, bet diegti, puoselėti brolystę; manau, tai labai reikalinga.

RIMANTAS KUPSTYS. Kaip buvo minėta, kiekvienoje konfesijoje yra tų skirtumų, yra įvairių pakraipų. Jei apklausite vienos kurios Bažnyčios žmones, užduosite jiems teologinių klausimų, surasite tokią įvairovę, kad nustebsite. Mūsų Bažnyčių žmonės mokosi kartu, bendrauja, dirba. Dažnai ateina kitų konfesijų žmonių ir sako: „Esu tikintis, pakrikštytas, noriu būti jūsų Bažnyčioje. Negi man reikės ką nors keisti? Aš nenoriu keisti, bet man patinka jūsų bendruomenė, šlovinimas ar dar kas nors“. Kalbu apie formalią pusę, bet už to slypi mūsų požiūris į esminius tikėjimo dalykus. Nesinori žaisti žaidimo, tik turim suprasti, kad mes, kaip Bažnyčių žmonės, kurie atsakingi už doktriną, už tikėjimą, turime ieškoti sprendimo ir gal patikrinti savo poziciją – ar ji iš tiesų remiasi Dievo žodžiu, ar kažkuo kitu. Čia, manau, yra teologų diskusija. Tos diskusijos vyksta jau seniai. Dėl istorinių priežasčių neturėjom galimybių vystyti teologijos studijų mūsų šalyje. Bet mes tikrai norime ir turime mylėti vienas kitą, nes esame Dievo vaikai. Kai susitinkame, bendraujame, iš tikro ieškome to kelio, gal atrasime čia tai, ko neatrado mūsų dvasiniai tėvai kažkur kitur, ir taip kažkokį indėlį įnešim.

Žmonės, kurie pašaukti studijuoti, gilintis į Dievo žodį, nagrinėja ir gilina į tuos skirtumus tarp konfesijų, tarp Bažnyčių – iš kur jie atsirado ir kokį pamatą jie turėjo. Transformacija vyksta katalikų Bažnyčioje, yra pasikeitimų ir kitose Bažnyčiose. Visose konfesijose yra diskutuojami klausimai, nors prieš keliasdešimt metų atrodė, kad jie yra nepajudinami. Pagrindas yra Šv. Raštas, tad mes tikrai turime sutarti. Kiek tai kainuos – nežinau, bet ačiū už visų mūsų pastangas.

Sutrumpinta iš D. Žemaitytės parengto straipsnio svetainėje Bernardinai.lt 2007 01 18

Kad mano namai būtų pilni

Vieno vyresniojo fariziejaus namuose vienas svečias Jėzui tarė: „Palaimintas, kam teks dalyvauti Dievo karalystės pokylyje!“

Jėzus atsiliepė: „Vienas žmogus iškelė didelę puotą ir pakvietė daug svečių. Atėjus metui puotauti, jis pasiuntė tarną pranešti pakviestiesiems: ‘Ateikite, jau viskas surengta’. Tuomet jie visi kaip vienas pradėjo atsikalbinėti. Vienas jam tarė: ‘Nusipirkau dirvą ir būtinai turiu eiti jos apžiūrėti. Prašau laikyti mane išteisintu’. Vėl kitas sakė: ‘Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti. Prašau laikyti mane išteisintu’. Trečias tarė: ‘Vedžiau žmoną ir todėl negaliu atvykti’.

Tarnas sugrįžęs viską apsakė šeimininkui. Šis supyko ir įsakė tarnui: ‘Skubiai eik į miesto aikštes ir skersgatvius ir vesk čionai visus vargšus, paliegius, aklius ir luošus’. Tarnas ir vėl pranešė: ‘Šeimininke, kaip buvai liepęs, – padaryta, bet dar yra vietos!’ Tada šeimininkas tarė tarnui: ‘Eik į kelius bei patvorių ir varu atvesk žmones, kad mano namai būtų pilni.

Sakau jums, – nė vienas iš anų kviestųjų žmonių neragaus mano vaisių“.
Lk 14,15 - 24

Koks didelis yra Dievo troškimas, kad Jo namai būtų pilni. Jėzus, kalbėdamas apie suruoštą puotą ir nedėkingus svečius, žinojo to laiko papročius. Tais laikais į vaišes ar puotą svečiai būdavo pakviečiami iš anksto, bet nebūdavo pasakyta, kada ta puota įvyks. Ir tik kai viskas būdavo paruošta, tada jie vėl būdavo kviečiami.

Šiame palyginime matome, kad į pirmąjį kvietimą visi buvo prižadėję atvykti, bet, kai buvo kviečiami antrą kartą, teisinosi, kad negali atvykti.

Visi fariziejai, Rašto aiškintojai ir Izraelio didikai reprezentuoja tuos garbingus svečius, kurie buvo pasakę „taip“ ir jie jau laikėsi įstatymų.

Antrasis kvietimas buvo Jėzui, Dievo siųstam Mesijui, atėjus, kada Jis kvietė visus priimti Jį kaip savo asmeninį Išganytoją ir Viešpatį. Ir tada prasidėjo atsiprašymai, vis kartojosi „aš negaliu“.

Ar jie nesikartoja ir dabar? Vienas tarė: „Nusipirkau dirvą, turiu eiti jos apžiūrėti“. Panašūs atsiprašymai kartojasi ir šiandien: „Turiu verslą, man reikia prižiūrėti parduotuvę“ ir panašiai.

Antras: „Pirkau penkis jungus jaučių, einu jų išmėginti“. Šiandien girdime sakant: „Sekmadieniais mes su žmona visada eidavome į bažnyčią, bet dabar nusipirkome naują mašiną, tai norim nuvažiuoti prie ežero“.

Trečias: „Vedžiau žmoną, todėl negaliu“. Kartais geras dalykas gali būti kliūtis dar geresniam. Vis kartojame: „Vėliau, bet ne šiandien“.

Girdėjau pasaką, kad velnių vyresnysis pragare pasišaukė tris velniukus ir juos norėjo siųsti į žemę, kad gundytų žmones. Jis jų paklausė, ką jie sakys žmonėms. Vienas velniukas sakė sakysiąs, kad Dievo nėra. Vyresnysis atsakė, kad tuo niekas netikės.

Antrasis sakė visiems skelbsiąs, kad pragaros nėra. Jam irgi atsakė, kad žmonės tuo netikės.

Trečiasis sakė visiems sakysiąs: „Nesiskubinkit artėti prie Dievo, nesikreipkite dar į Jėzų, palaukite, pagyvenkite, kaip norite, dar yra daug laiko“. Vyresnysis jam atsakė: „Keliauk, visi patikės, ką tu sakai“.

Vėliau, bet ne šiandien.

Jėzus sako: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuosi, jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“ (Apr 3,20).

Nepamirškime žodžių: „Kad mano namai būtų pilni“. Visi esame pakviesti į Jo Karalystės puotą, į Jo Karalystę.

Evangelijos skaitinį komentavo
Vincas Kolyčius
Perspausdinta iš
www.bernardinai.lt.

„UGDYK MUS SAVO MALONE IR MOKYK SAVOSIOS SANTAİKOS“

Sausio 18-25 dienomis vyko Krikščionių vienybės savaitė. Įvairiose Lietuvos bažnyčiose krikščionys rinkosi į ekumenines pamaldas, šiemet sutelktas liudijimu „Jis daro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba“ (Mk 7, 37).

Sostinėje kasmetinė krikščionių vienybės savaitė prasidėjo Vilniaus bažnyčioje Tikėjimo žodis. Susikibę už rankų bendruomenių dvasininkai – Tikėjimo žodžio vyr. pastorius Giedrius Saulytis, pastorius Andrius Bernotas, Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios Vilniaus parapijos kunigas Tomas Šernas, Vilniaus Šv. apaštalo Petro ir Povilo bažnyčios kunigas Bernardas Augaitis, Vilniaus Šv. Jonų bažnyčios rektorius tėvas Stasys Kazėnas SJ, Vilniaus jungtinės metodistų bažnyčios kunigas Herbertas Lange, Kėdainių evangelikų liuteronų parapijos kunigas Arvydas Malinauskas, Visų Šventųjų bažnyčios klebonas Vytautas Rapalis – meldėsi, dėkojo ir garbino Dievą. „Turime būti vienybėje, dirbti kartu, nepaisydami tarp konfesijų esančių skirtumų, juk esame viena Bažnyčia Jėzuje Kristuje“, – modernios bažnyčios tylą skrodė žodžiai, lydimi Tikėjimo žodžio atstovų giedamų giesmių.

„Mes visi buvome pakrikštyti vienoje dvasioje, todėl kaip vieno kūno nariai negalime vienas kitam sakyti: „Man tavęs nereikia“. Pasiiekti vienybės Kristuje, kuriai

pašaukti visi krikščionys, trukdo ne doktrininiai skirtumai, o žmogiškasis išdidumas ir meilės stoka“, – kalbėjo vyr. pastorius G. Saulytis. Tuo tarpu kunigas B. Augaitis garsiai meldėsi už tai, kad „Dievas mus gausintų savo karalystėje“. Tėvas St. Kazėnas sakė, kad „kai mūsų širdyse yra Kristus, mes esame viena“. Kunigas H. Lange, jau 45 metus tarnaujantis pašaukimui, meldėsi, kad „Dievas suteiktų mums viziją, kaip išgelbėti klystkeliais einančius“. Kunigas A. Malinauskas prašė Viešpaties, kad Jis „savo Šventąja Dvasia atgimdytų mus“, o klebonas V. Rapalis – kad „Viešpats darytų stebuklus čia ir dabar mūsų pačių rankomis“.

Kunigas T. Šernas apgailėstavo, kad dažnai mes nematome, ką Dievas mums duoda, ką Dievas mums sako. „Mes Jo prašome to, ko norime, net nebandydami pažinti tikrovės, kurioje esame. Esame juridiškai susiskirstę, tačiau de fakto mes – viena. Esame viena Kristuje. Ir kaip Dievo bendradarbiai negalime švaistyti Jo malonės veltui. O Dievo malonė yra tai, kad esame čia, kad nutraukėme tylą. Taip, mes turime skirtingas liturgijas, bet esame toje

pačioje Kristaus kariuomenėje“, – liudijo kunigas.

Ekumeninės maldos, sutvirtintos labai gražiomis giesmėmis, skambėjo ir Vilniaus evangelikų liuteronų bei Vilniaus Šv. Jonų bažnyčiose. Pastarojoje kartu su jau minėtais pastoriais ir kunigais, taip pat dalyvavo kardinolas Audrys Juozas Bačkis, LELB vyskupas Mindaugas Sabutis, stačiatikių Bažnyčios kunigas Sergij Neifach, Laisvųjų krikščionių Bažnyčios pastorius Artūras Rulinskas. Po maldų, psalmių, vyskupo M. Sabučio pamokslų apie vienybę ir kunigo T. Šerno liudijimo gausiai susirinkę tikintieji, atstovaujantys įvairioms bendruomenėms, pakilo bendrai maldai. „... Padaryk, kad Tave, savo vienintelį Išganytoją, liudytume/ vis labiau vienijami vieno tikėjimo ir vieno krikšto./ Ugdyk mus savo malone ir mokyk savosios santaikos, /pranokstančios mūsų žmogiškąjį supratimą./ Tavojo vardo garbei. Amen“, - tokiais žodžiais baigėsi dar viena ekumeninė savaitė Vilniuje.

Aurelija Arlauskienė

Nuotraukose: Ekumeninės savaitės vaizdai Vilniaus Tikėjimo žodžio ir Evangelikų liuteronų bažnyčiose.

Donald B. Kraybil

ATLEIDIMO PAMOKA

Dar kraujui nespėjus nudžiūti ant West Nickel Mines miestelio mokyklos grindų, amišai* nužudytų vaikų tėvai tarė atleidimo žodžius savo vaikų žudiko šeimai. Atleidimo?! Tiek nedaug laiko praėjus po siaubingo penkių amišų mokinukų nužudymo? Kaip amišai galėjo šitaip greitai atleisti už tokį žvėrišką nusikaltimą? Ar šis atleidimas nuoširdus, ar tai tik veidmainiškas gestas?

Jų atleidimas pasireiškė ne vien žodžiais. Ką tik palaidojusios savo vaikus, gedinčios amišų šeimos spalio 7 d. dalyvavo ir jų žudiko, amišams niekada nepriklausiusio trisdešimt dvejų metų Charleso Carlo Robertso IV, laidotuvėse. Iš septyniadešimt penkių šiose laidotuvėse dalyvavusių žmonių mažiausiai pusė buvo amišai. Amišų šeimos pareiškė užuojautą poniam Roberts bei jos trimis vaikams. Mačiusieji teigia, kad ši buvo labai sujaudinta tokio amišų dėmesio. Ateityje žudiko ir jo aukų šeimos ketina bendrauti. O atleidimas pasireiškė ne vien žudiko kapo aplankymu – amišai pagelbėjo įkurti fondą žudiko šeimai paremti.

Amišų gyvenime dažnai vartojamas posakis „atleisk ir pamiršk“. Aišku, kaip ir kiti žmonės, to jie niekuomet nepamirš. Tačiau žodžius „atleisk ir pamiršk“ jie nuolat kartoja, šie žodžiai padeda jiems atsitiesti ir gyventi toliau. Būtent taip jie žiūri ir į tuos savo bendruomenės narius, kurie sulaužo bažnytines taisykles. Jei šie išpažįsta savo paklydimus, bendruomenė jiems atleidžia. Su Dievu amišai nesiginčija.

Nepagalvokit neteisingai – amišų namuose bei svirnuose išliejama ne viena ašara. Mirtis amišų tėvų širdis drasko taip pat skaudžiai kaip ir bet kurių kitų žmonių. Vis dėlto, per visišką nuolankumą Dievo apvaizdai, jie pajėgia pakelti milžinišką sielvartą. Toks religin-

gumas įgalina juos gyventi toliau, nesustingstant ir nenugrimztant į analizavimą; visą analizavimą jie paveda į Dievo rankas.

Būdami anabaptistai, amišai į Jėzaus gyvenimą ir mokymą žvelgia itin rimtai. Tikėjimo išpažinimo formuluotės jie neturi, jų paprastas (tačiau ne primityvus) tikėjimas akcentuoja gyvenimą, sekant Kristumi, o ne smulkmenišką sudėtingų religinių doktrinų nagrinėjimą. Sektinu pavyzdžiu jie laiko kenčiantį Jėzų, kuris neskųsdamas nešė savo kryžių, kuris jau pats kabėdamas ant kryžiaus skelbė atleidimą savo budeliams: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro“.

Amišai taip pat stengiasi laikytis Jėzaus pamokymų atsukti kitą žandą, mylėti priešus, atleisti septyniadešimt septynis kartus, o kerštą palikti Viešpačiui. Jie stengiasi laikytis atleidimo formuluotės, kuri pateikta Viešpaties maldoje. Būdami pragmatiškai visuose savo darbuose, jie neklausia, ar atleidimas veikia, jie tiesiog stengiasi atleidimu gyventi, nes Jėzus taip elgėsi ne tik su tais, kurie jam priešgyniavo, bet netgi su savo priešais.

Šie žmonės negyvena rojaus prieangyje. Nepaisant visko, ir amišams ne visada lengva atsikratyti pagiežos. Kartais savo bendruomenės nariui, kurį gerai pažįsti, atleisti būna daug sunkiau negu svetimam žmogui. Bet netgi ilgalaikės šeimyninės ar bendruomeninės nesantaikos atveju, amišų pyktis itin retai prasiveržia smurtiniais veiksmais.

Galbūt kam nors pasirodys keista, kaip tokie atlaidūs žmonės gali būti šitokie griežti savo pačių bendruomenės nariams, kad už menkiausią prasižengimą juos ekskomunikuoja ir nutraukia su jais bet kokius santykius. Šiuo atžvilgiu amišų nuostata labai paprasta

– tas, kuris sulaužė savo krikšto priesaiką, gali bet kada sugrįžti į bendruomenę ir jam bus visiškai atleista, jeigu jis išpažins savo klaidas. Tačiau kol toks žmogus neatgailaus, atstūmimas (remiantis bibliiniu mokymu) bus griežtos mėlės išraiška, kad nusižengėliui būtų primenama apie jo paklydimą.

Nors amišų noras atleisti yra tikrai pavyzdinis, jis kelia ir daugybę keblių klausimų. Vienas dalykas, kai atleidimą praktikuoja nedidelė nuo visų užsisklendusi žmonių grupė, tačiau kaip elgtis tiems krikščionims, kurie aktyviai veikia visuomenėje ar netgi eina valdžios pareigas? Atleisti psichiškai nesveikam žudikui yra viena, tačiau ką daryti su žmonėmis, kurie šaltu protu ir sąmoningai žudo ar grasina nužudyti, siekdami savo politinių tikslų ar iš keršto? Kaip atleidimą susieti su teisingumu? Jei visi atleistų šitaip greitai, ar tai iš tiesų pataisytų žmonių tarpusavio santykius, ar tiesiog sukeltų visuotinę sumaištį?

Tačiau tokie krikščionių pilietiško ir atsakomybės platesnėje visuomenėje klausimai amišų nevargina tiek, kiek daugelį mūsų.

Amišų ausyse garsiai tebeskamba jų protėvių anabaptistų kankinių balsai, skelbią atleidimą tiems, kurie juos kankino ir degino laužuose. Atleidimas yra giliai įaugęs į amišų tikėjimo audeklą. Štai kodėl jų atleidimo žodžiai žudiko namus pasiekė anksčiau, negu ant mokyklos sienų nudžiūvo kraujas. Amišai tiesiog gyvena taip. Įvykius stebinti pasaulį šitokia drąsa atleisti sukretė nė kiek ne mažiau nei pačios žudynės. Galbūt iš Nickel Mines miestelio tragedijos bent pasimokysime šios perkeičiančios atleidimo galios...

„The Christian Century“, 2006 10 31
Vertė Kęstutis Pulokas

*Amišų šaknys siekia radikalią Reformaciją ir anabaptizmo gimimą Europoje laikus. Šveicaras vyskupas Jacob Amman 18 a. buvo Menonitų Bažnyčios ekskomunikuotas už nesutarimus su kitais, kilusius daugiausia dėl jo įvestų griežtų taisyklių bendravimui ir aprangai. Iš jo pavardės kilo judėjimo pavadinimas menonitai amišai (Ammish Mennonites). Beveik visi amišai vėliau emigravo į Šiaurės ar Pietų Ameriką.

Tėvas Antanas Saulaitis: „Paguoskite vieni kitus“

Vasarą pasklido žinia, trimituojama visos žiniasklaidos, kad kunigas jėzuitas Antanas Saulaitis nuo rudens palieka Lietuvą. Dabar jau šie gandai patvirtinti, kun. Antanas Saulaitis jau išlydėtas iš Lietuvos.

Sunku pervertinti šio žmogaus kasdienių pastangų vaisius įvairiausiose jo prisiimtos veiklos srityse, ką jau kalbėti apie asmeninį tėvo Antano liudijimą. Tiems, kuriems bent kiek arčiau teko prisiliesti prie jo asmenybės, buvimo šalia jo pėdsakas lieka neišdildomas. Tokie dangaus meilės ambasadoriai dovanojami ne taip jau dažnai.

Tėvas Saulaitis skaitė privačius ir pasirenkamus kursus Vilniaus bei Riomerio universitetuose, Muzikos ir teatro, Dailės akademijose – „Katalikiškas socialinis mokymas“ ir „Krikščionybė ir kultūra“. Buvo išsiskyrusiųjų sielovados centro „Bendrakeleiviai“ dvasios tėvas ir vienas iš įkūrėjų, su kolegomis vedė pagalbos grupes, susitelkimus, rekolekcijas, seminarus, krizės ištiktus žmones guodė asmeniškai... Vilniaus Šv. Jonų bažnyčios, vienos gyviausių ir lankomiausių Vilniuje, rektorius. Šioje bendruomenėje veikia daugybė įvairių sielovados grupių, katechezės kursai, labai graži ir aktyvi Šeimų grupė ir t.t. Padėjo skautams ir akademiniams skautams. Vedė seminarus mokytojams – ne tik Katechetiniuose, bet ir Švietimo centruose. Niekada neatsisakė pagloboti Jaunimo centrų, Pagalbos savižudžių artimiesiems grupėse buvo kaip dvasios tėvas. Vedė rekolekcijas ir susitelkimus visoje Lietuvoje. Bendradarbiavo, sprendžiant paliatyvinės slaugos, taip pat – sergančiųjų AIDS problemas. Nuolat dalyvavo įvairiose mokslinėse konferencijose. Buvo dažnas spaudos ir TV svečias, nenuilstamai bendradarbiavo „Mažojoje studijoje“. Dvejus metus priklausė Klaipėdos krikščioniškos kolegijos tarybai. Išleido keletą knygų – pratybų sąsiuvinius studentams,

žaidimų knygelių vaikams, misijos aprašymų...

Prieš išvykstant, Tėvą Antaną kalbino Elvyra Kučinskaitė (bernardinai.lt).

Į klausimą, kodėl pasirinktas jis, kun. Antanas Saulaitis atsakė:

Mūsų bendruomenėje (jėzuitų vienuolijoje – „V.r.ž.“past.) kas keleri metai vyksta toks judėjimas iš vietos į vietą, nes įvairių darbų yra labai daug. Dabar mane iškelia į Lemontą, netoli Čikagos, kur yra mūsų parapija. Ten trūksta kunigo. Viena iš priežasčių pasirinkti mane buvo ta, kad aš esu JAV užaugęs, daug metų gyvenęs, turiu sveikatos draudimą, kuri JAV yra nepaprastai brangi ir svarbi. Be to, net ir lietuvių parapijoje dirbant, reikia mokėti abi kalbas – anglų ir lietuvių, tai man irgi nėra problema.

Jėzuitai visada buvo ten, kur yra

mūšio lauko pakraštys, jie nesėdi saugiai pily ir nelaukia, kol kiti galvas padės, o eina į apkasus.

Į klausimą, jei lygintume Ameriką ir Lietuvą, tai sielovados poreikiai atnaujinant Bažnyčią, bendruomenę, švelniai tariant, gerokai skiriasi – ten jau viskas seniai įėję į vėžes. Tad į klausimą, kokią situaciją Lietuvoje šiuo atžvilgiu Jūs atradote ir kokią – paliekate, Tėvas Antanas atsakė:

Visuotinėje (katalikų – „V.r.ž.“past.) Bažnyčioje Vakaruose pokyčiai prasidėjo jau po Antrojo pasaulinio karo. II Vatikano Susirinkimas tai dar labiau paspartino. Lietuva per tuos 15 metų šiuo požiūriu pajudėjo gal dukart greičiau, negu normaliomis istorinėmis sąlygomis besivystančios šalys. Aš čia lankiausi jau nuo 1987 m., ir labai gerai prisimenu, kaip Kazimiero bažnyčioje žmonės pradėjo

imti Komuniją stovėdami – kilo didžiausias skandalas, o dabar ši pagarbi tvarka, o ne baisi ir nepadori spūstis prie altoriaus, tapo visiška norma, suprantama visiems. Arba ekumeninis judėjimas. Pirmosios ekumeninės pamaldos irgi buvo čia, Kazimiero bažnyčioje, žmonės stebėjosi, klausinėjo, kada gi bus Mišios – jie net nesuvokė, kas vyksta. Šiandien tai yra įprastas dalykas ne tik Vilniuje, bet ir Klaipėdoje, Tauragėje, visur. Ir daugybė kitų dalykų neatpažįstamai pasikeitė. Pasauliečiai išitraukė į įvairias veiklas, o anksčiau tai juk buvo neįsivaizduojama. Pal. Jurgio Matulaičio parapija dabar turi, regis, 4 socialinius darbuotojus – tai buvo negirdėtas dalykas dar prieš keletą metų, o po 10 metų jau visos parapijos tai turės. Bažnyčia vystosi labai sparčiai, bet kol pasieks laisvų šalių lygį, dar, žinoma, užtruks.

Nuo seno Bažnyčioje yra pakankamai žmonių, kuriems labai rūpi visa tvarka ir taisyklės, jie žiūri į tai labai griežtai. Bet nieko neatsitiks, jei vienas kitas elgsis truputį kitaip. Bažnyčia, jos oficiali tvarka nesugrius.

Man svarbiausia – kad visi žmonės turėtų galimybių, bijau sakyti – „tikėti“, nes tai tuojau yra priimama kaip nurodymas būtinai kas sėkmadienį lankyti bažnyčią... Kad žmonės laisvai, saugiai, švariai ir šviesiai galėtų jaustis Dievo akivaizdoje. Taip laisvai jaustis, kad, jei nori, gali kreiptis į Dievą ir jungtis į šiltą krikščionių bendruomenę - Bažnyčią. Tam reikia, kad jie atsikratytų baimių, prietarų, kurių buvo išmokyti.

Aš ieškojau būdų, kaip liekančiuosius paguosti. Ir sugalvojau: nereikia jaudintis, juk vis viena bent kas 10 metų sugrįšiu į Lietuvą, gal net susitiksime... Nėra abejonės, kad su kai kuriais tas ryšys nutrūks, bet su kitais, aišku, išliks visą gyvenimą. Kaip sakė Paulius: „Paguoskite vieni kitus tikėjimo žodžiais“.

Bernardinai.lt

Vilniaus liuteronų senelių globos namai

Sostinės Vokiečių gatvėje 2006 m. spalio 1 d. atidaryti Vilniaus evangelikų liuteronų senelių globos namai, kuriuose gyvens iki 20 vienišų žmonių.

1552-aisiais Vilniuje įkurtai evangelikų liuteronų parapijai šiuo metu priklauso apie 600 narių. Senelių globos namai įkurti šalia bažnyčios neseniai atgautose patalpose. Liuteronams priklausiusių, bet sovietmečiu nusavintų ir suniokotų patalpų sutvarkymas Lietuvos ir užsienio liuteronų bendruomenėms ir fondams kainavo per 2,5 mln. litų. Planuojama, kad puikiai suremontuotame 500 kv. metrų name seneliai gyvens po vieną ar po du.

Kurdami senelių namus liuteronai orientavosi į tai, kad juose galėtų gyventi ir neturtingi senukai.

Tačiau ar to pavyks pasiekti – priklausys nuo parlamentarų, kurie rudens sesijoje spręs, teks religinėms bendruomenėms mokėti nuomojamo nekilnojamojo turto mokesį ar ne. Jei Seimas priims konfesinėms bendruomenėms nepalankų sprendimą, parapijai bus blogai, nes būtent iš turimų pastatų nuomos yra išlaikomi senelių, vai-

kų namai, sriubos valgyklos, finansuojamos kitos socialinės veiklos. Ev. liuteronai rūpinasi ne vien savo bendruomenės nariais. Globos namuose galės gyventi ir katalikai, judėjai, kitų tikybių ar iš viso netikintys vieniši žmonės. Šakių vaikų namuose, išlaikomuose savi-valdybės bei evangelikų liuteronų bažnyčios, iš 32 vaikų tikriausiai nėra nė vieno liuteronono.

Visoje Lietuvoje liuteronai taip pat išlaiko 8–10 nuolat veikiančias sriubos valgyklas. Liuteronų bendruomenės savanoriai lanko vienišus, sergančius žmones namuose. Vien Vilniuje tokių yra iki 50. Teikti pagalbą jos reikalingiems žmonėms nepaisant jų pažiūrų – Vilniaus liuteronų bendruomenės tradicija, besitęsianti nuo 16 amžiaus, kai Vilniuje pradėjo veikti parapija ir buvo įsteigtos pirmosios globos įstaigos.

Parengta pagal www.augustana.lt

2006 m. gruodžio 28 d. Signatarų namuose Vilniaus jaunieji reformatai džiaugėsi Kalėdų eglute

Knyga apie Tomą Šerną keliauja po Lietuvą

Pernai liepos mėnesį Lietuvos rašytojų sąjungos išleista žurnalistės Aurelijos Arlauskienės knyga „Tomas Šernas: vakar buvo rytoj“ sausio pabaigoje pristatyta Stasio Vainiūno namuose, Vilniuje. Tai - jau septintasis knygos, jos herojaus ir autorės susitikimas akis į akį su skaitytojais.

„Tomas Šernas: vakar buvo rytoj“ – tai istorinė apybraiža apie vienintelį gyvą Medininkų skerdynių liudininką, evangelikų reformatų kunigą, vyrą ir tėvą Tomą Šerną. „Ši knyga – pirmas išsamus dokumentuotas ir kartu publicistiškai įtaigus pasakojimas apie muitinės darbuotoją Tomą Šerną,“ – sako Lietuvos rašytojų sąjungos vyriausiasis redaktorius Valentinas Sventickas.

Knygos autorė kartu su Tomu Šernu knygą pristato savo skaitytojams įvairiose Lietuvos vietose – per pusę metų jau surengti septyni susitikimai.

Apie laikmetį, kai buvo atkuriama Lietuvos valstybė, kun. T. Šernas pasakoja įvairiai, gausiai susirenkančiais auditorijai, kurioje yra ir tokių, kurie nieko nėra girdėję apie Medininkų tragediją...

Susitikimai jau įvyko sostinėje evangelikų liuteronų bažnyčioje,

Lietuvos nacionalinėje Martyno Mažvydo bibliotekoje, Stasio Vainiūno namuose, Gintaro Žagunio užkardeje Šalčininkų rajone, istorinėje prezidentūroje Kaune, Antano Jaroševičiaus vidurinėje mokykloje Giedraičiuose, Molėtų rajone, Biržų pilyje.

Artimiausi susitikimai vasario 24 d. Knygų mugėje, Litexpo parodų centre, kovo pradžioje – Rokiškio muziejuje.

„V.r.ž.“ inf.

Fortepijonu skambinusi Tomo Šerno duktė Gertrūda sulaukė gausių aplođismentų.

Tomo Šerno susitikimas su skaitytojais Stasio Vainiūno namuose, Vilniuje.

TAUTOSAKA: BAMBIZAI, NEKRIKŠTAI, PAGONYS IR „ŽYDUKAI“

Ištrauka iš Virginijaus Savukyno straipsnio „Tautosaka: bambizai, nekrikštai, pagonys ir „žydukai“, atspausdinto žurnale „Kultūros barai“ 2007 m. Nr.1.

Gimęs kūdikis pirmiausia yra pakrikštijamas ir įvedamas į krikščionių bendruomenę. Po to jis eina pirmosios išpažinties ir pirmosios komunijos tapdamas katalikiškos bendruomenės nariu. O protestantai nepripažįsta individualios išpažinties ir dvasininkų kaip tarpininkų tarp Dievo ir tikinčiųjų.

Taigi kelčiau mintį, kad „bambizais“ buvo vadinami vaikai, dar neatlikę pirmosios išpažinties. Toks vaikas tampa panašus į reformatą, kuris neina išpažinties. Būtent todėl galima tuo pačiu žodžiu – „bambizas“ – vadinti ir reformatą, ir vaiką.

Žmogaus gyvenimo tarpsniai atspindi etnokonfesinius santykius. Nekrikštytas kūdikis panašus į „žydą“, nes žydai nepripažįsta krikšto. Neatlikęs pirmosios išpa-

žinties vaikas panašus į reformatą, nes jie, kaip minėta, neina išpažinties.

Beje, patys reformatai tampa panašūs į vaikus. Lietuvių kalbos žodynas pateikia tris žodžio bambizas reikšmes. Pirmoji, tai bambizas - reformatas. Antroji - vaikas, išdykęs, nenaudėlis: „Turbūt, čia bus tų bimbizų javai išganyti“, „Argi tu su šiuo bambiza (užsispyrėliu, priešgina) susikalbėsi – tu jam balta, jis tau juoda“.

Prisiminus karštas konfesines diskusijas Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje, ši reikšmė tampa suprantama. Bambizas su savo reikšmėmis atskleidžia religiniuose ginčiuose naudotus argumentus. Ar jie buvo elito nuleisti liaudžiai, ar procesas buvo sudėtingesnis: kultūrinis elitas, kovojęs dėl sielų išga-

nymo, žvelgė į valstiečius ir ieškojo jiems priimtinių įvaizdžių, kurie nesikirstų, bet būtent patvirtintų tai, kas geriausiai suprantama.

Akivaizdu, kad daugumos (šiuo atveju katalikų) požiūriu reformatai buvo priešgynas, kurie nesutiko su daugumos tiesomis.

Taigi reformato figūra iškyla kaip vaiko: neklaūzados, padūkę, kartais užsispyrę, nuolat verkiantys kaip ir visi vaikai. Reformato vaizdinys iškyla kaip dar nesubrendusio, suaugusiems dar nepriklausančio, priešgyniaujančio, išdaigas krečiančio, nuostolius darančio, valgančio tada, kai valgyti negalima, dar nežinančio visų taisyklių – taigi kaip vaiko.

Bernardinai.lt

Atkuriamame skvere bus įamžinamas Reformacijos sąjūdžio atminimas

Sausio 22 d. Vilniaus miesto savivaldybė pranešė visuomenei, kad rekonstruojant sostinėje esantį Reformatų skverą, ketinama ne tik sukurti rekreacijai pritaikytą erdvę, bet ir įamžinti Reformacijos sąjūdžio atminimą. Per artimiausią pusmetį bus parengta rekonstrukcijos galimybių studija, kurioje bus siekiama įvertinti buvusių evangelikų reformatų kapinių - Reformatų skvero – sutvarkymo kultūrinius, paveldo ir gamtos apsaugos, etinius, komunikacinius, teisinius bei ekonominius aspektus. Analizės pagrindu bus pateikta keletas galimų skvero sutvarkymo variantų ir iš jų atrinktas tinkamiausias.

Rengiamoje studijoje bus analizuojama skvero teritorijos gamtinė, istorinė, kultūrinė ir urbanistinė raida. Bendradarbiaujant su Evangelikų reformatų bažnyčia, Lietuvos reformacijos istorijos

ir kultūros draugija bei kitais specialistais, bus nagrinėjamas šios teritorijos ryšys su Lietuvos Reformacijos sąjūdžiu, nagrinėjama galimybė įkurti Reformacijos sąjūdžio kultūros centrą po atviru dangumi. Planuojama numatyti įvairius skvero rekonstrukcijos metu rastų palaikų perlaidojimo variantus, aptarti galimybę įrengti kolumbariumą, įamžinti buvusių kapinių atminimą.

Studijoje taip pat bus įvertintas skvero pritaikymas kultūriniam turizmui ir miestiečių poilsiui bei visuomenės supažindinimui su čia esančiomis kultūros vertybėmis. Galimybių studijoje bus siūlomos idėjos, kaip šiame skvere atspindėti Lietuvos Reformacijos sąjūdžio istoriją, analizuojama paminklo Reformacijai idėja.

Istorikų duomenimis, evangelikai reformatai šioje teritorijoje

įsikūrė 1640 metais, kai dėl nesutarimų su katalikais buvo iškelti už miesto gynybinės sienos, kur buvo jų kapinės.

19 amžiuje priešais dabartinį skverą buvo pastatyta mūrinė vėlyvojo klasicizmo stiliaus ev. reformatų bažnyčia. Nugriovus senąją medinę bažnyčią, stovėjusią šalia kapinių, Reformatų skvero teritorija nesikeitė iki Antrojo pasaulinio karo. Ilgą laiką čia stovėjo vertinga vėlyvojo baroko stiliaus Šreterių šeimos koplytėlė – mauzoliejus. 1983 metais, statant paminklą „Tarybiniams partizanams ir pogrindininkams“, buvo nugriauta koplytėlės antžeminė dalis, suniokotos senosios beveik 500 metų senumo reformatų kapinės.

„V.r.ž.“inf.

TEISINGUMO MINISTERIJOJE SUSITIKIMAS EV. REFORMATŲ GYVENIMO KLAUSIMAIS

Vasario 7 dieną teisingumo ministro Petro Baguškos kvietimu įvyko trečiasis susitikimas Lietuvos ev. reformatų gyvenimo klausimais.

Susitikime, be ministro, dalyvavo ministerijos valstybės sekretorius Paulius Koverovas ir Religijos reikalų tarnybos vedėjas Donatas Glodenis. Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodo kolegijai atstovavo Algimantas Kvedaravičius, LERB – *Unitas Lithuaniae* – Sinodui atstovavo kun. Rimas Mikalauskas. Į tokį susitikimą pirmą kartą buvo pakviestas ir dalyvavo LELB vyskupas Mindaugas Sabutis. Prieš susitikimą ministerija išsiuntė klausimus, kurių pagrindu vyko pokalbis. Ministras domėjosi, kokie teigiami pokyčiai ar veiksmai įvyko reformatų Bažnyčioje, sprendžiant jos administracinės vienybės klausimą.

Susitikime kun. R. Mikalauskas atkreipė dėmesį, kad dauguma Lietuvos ev. reformatams šiandien iškylančių sunkumų nėra nauji ir jie sprendžiami nuosekliai nuo 1988 metų, kai Sinodas galėjo po beveik 50 draudimo metų susirinkti Biržuose. Per ilgus metus, netekus kompetentingų vadovų, Bažnyčioje įvyko įvairių nesutarimų. Nuo pat Nepriklausomybės atkūrimo bažnytinė konsolidacija tapo labai svarbiu klausimu. Per 18 metų, atkuriant Bažnyčios gyvenimą, nuveikta labai daug, įskaitant bažnytinės vienybės atstatymą. Patys pirmieji ev. reformatų žingsniai buvo paruošti kompetentingus Bažnyčios tarnautojus, dvasininkus. Sinodų kanoninės teisės normų nustatytus reikalavimus pirmieji įvykdė evangeliškos teologijos magistras buvo ordinuoti 1998–1999 metais. Nuo 2001 metų birželio mėn. įvykusio Sinodo Biržuose

ev. reformatų Bažnyčia perėjo į kokybiškai naują dvasinės tarnystės atkūrimo etapą. Atskleisti iki šiol įvykę bažnytinės teisės pažeidimai, neįgaliotų asmenų veikla. Asmenys, nebeturintys autoriteto Bažnyčioje, pagalbos bando ieškoti valstybinėse institucijose.

A.Kvedaravičius savo pasisakyme kvietė abi puses išpažinti savo klaidas. Už kokias klaidas yra atsakinga jo atstovaujama pusė – nebuvo pasakyta. Buvo išvardintos tik Teisingumo ministerijos klaidos. Kalbėtojas teigė, kad ev. reformatų Bažnyčios problemos gali ar net turi būti išspręstos Teisingumo ministerijoje.

Teisingumo ministerijos atstovas P. Koverovas apgailestavo, kad ministerija nesugebėjo užkirsti kelio ne tik ev. reformatų, bet ir kitų religinių bendruomenių bažnytinės vienybės problemoms, nors tikrai buvo stengtasi. Šios pastangos pasibaigdavo ministerijos įtraukimu į teisminius religinių bendruomenių procesus. Teismuose priimti sprendimai iš esmės tik nustato esamą santykių tarp ministerijos ir konfliktuojančių religinių bendrijų ar bendruomenių situaciją.

Ieškant dvasinio kelio, sprendžiant vidinę ev. reformatų Bažnyčios problemą, kun. R. Mikalauskas daugiau nei prieš mėnesį raštu oficialiai kreipėsi į giminingos konfesijos – LELB vyskupą Mindaugą Sabutį, prašydamas pakviesti bendroms pamaldoms nesutariančias ev. reformatų puses ir vadovauti įvyksiančiuose pokalbiuose, juos fiksuoti. Iki šiol buvo ne vienas konfliktuojančių pusių susitikimas prie bendro stalo, deja, visi jie pa-

sibaigdavo be rezultatų. Šis bandymas ypatingas tuo, kad susitikimų pagrindas pirmiausia bus bendra malda, Dievo Žodžio skelbimas. Jo šviesoje bus lengviau suprasti, kas trukdo surasti bendrą visoms pusėms priimtina ir Kristaus Bažnyčiai naudingą sprendimą.

Vyskupas M. Sabutis painformavo, kad ev. liuteronų Bažnyčia žino apie susidariusią situaciją ev. reformatų Bažnyčioje ir laikosi pozicijos, kad iš tiesų nėra „dvejų Bažnyčių“, bet viena, kurioje yra dvi pozicijos. Taip pat, kad priima kvietimą ir artimiausiu metu pradės procesą, kurio metu išsiaiškins, ar šiam pasiūlymui pritaria A.Kvedaravičiaus atstovaujama pusė, taip pat bus aptarta galimo proceso tvarka.

Susitikime A.Kvedaravičius neišreiškė aiškios nuomonės, ar pritaria kun. R. Mikalausko pasiūlymui bendroms pamaldoms, diskusijai stebėti ir vadovauti pakviesti ev. liuteronų vyskupą M. Sabutį. Jis teigė, kad neturi tam įgaliojimų.

Išklausęs vyskupo Mindaugo Sabučio pasisakymą, ministras P. Baguška konstatavo, kad iškilusiems klausimams išspręsti yra reikalingas laikas. Taip pat, kad ev. liuteronų Bažnyčios vadovo vyskupo M. Sabučio gera valia dalyvauti minėtame procese yra sveikintina. Ministras paminėjo, kad Teisingumo ministerija yra visuomet pasiruošusi remti santaiką Bažnyčioje ir padėti spręsti iškilusius klausimus tarp Valstybės ir Bažnyčios.

Liūdime dėl rašytojos, dailininkės JURGOS IVANAUSKAITĖS ankstyvos mirties

Tikėjimu suvokiame, kad pasauliai buvo sutverti Dievo Žodžiu, būtent iš neregimybės atsirado regima. (Hbr.11, 3)

Jeigu Kristus yra jumyse, tai kūnas, tiesa, marus dėl nuodėmės, bet dvasia – gyva dėl teismo. Jei jumyse gyvena Dvasia To, kuris Jėzų prikėlė iš mirusiųjų, tai Jis, prikėles iš numirusių Kristų, atgaivins ir jūsų mirtinguosius kūnus savo Dvasia, gyvenančia jumyse. (Rom.8, 10-12)

Jei esame suaugę su Jo mirties paveikslu, tai būsime suaugę ir su prisikėlimo. (Rom.6,5)

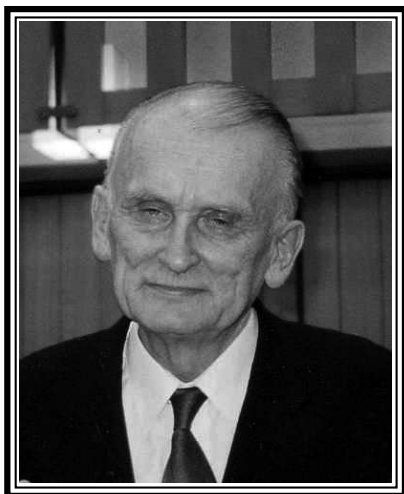
tai kartu savo tikėjimu priimsime ir prisikėlimo viltį. Priimsime patį prisikėlimą iš Dvasios, kuri yra Meilė, kurios Žodžiu iš neregimybės ir nebūties buvo sukurti pasauliai, gyvenimai ir žmonės. Mūsų gyvenimai ir žmonės, kuriuos iki skausmo mylime.

Nuoširdžiai užjaučiame mūsų seserį Kristuje, Vilniaus evangelikų reformatų parapijos narę INGRIDĄ KORSAKAITĘ mirus dukrai Jurgai Ivanauskaitėi.

Tikėjimu mes suvokiame, kad iš neregimybės kyla regimybė, iš neregimos Meilės kyla mūsų ne-

regima dvasia. Jei tikėjimu į savo širdį tikrai priimame Jėzų ir jo skausmingą pasiaukojamą mirtį,

Parapijos vardu, Kristuje kun.
Tomas Šernas

Sausio 31 dieną Prahoje, eidamas 76-uosius metus, mirė buvęs WARC generalinis sekretorius

Pasaulinė reformatų šeimyna gedi buvusio WARC (World Alliance of Reformed Churches- Pasaulinės Reformų Bažnyčių Sąjungos) generalinio sekretoriaus MILAN OPOČENSKY

(1989 – 2000), daugybės ekumeninių organizacijų narys ir socialinės lygybės šalininkas, mokslininkas, profesorius, kunigas dr. Milan Opočensky. Kaip WARC generalinis sekretorius, dr. M.Opočensky 1993 metų vasarą lankėsi Lietuvoje, Vilniuje, dalyvavo Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios eiliniame Sinodo suvažiavime Bir-

žuose. Jis labai domėjosi Lietuvos ev. reformatų gyvenimu, nuoširdžiai rėmė Sinodo rekomenduotus teologijos studentus. LERB *Unitas Lithuaniae* Sinodas giliai liūdi dėl kunigo dr. Milan Opočensky mirties.

„V.r.ž“ inf.

A.A.

*Eidama 70-uosius metus 2006 metų gruodžio 29 d. po sunkios ir kankinamos ligos mirė buvusi parapijietė
NINA ŠIMUKĖNAITĖ.*

Palaidota Rokantiškių kapinėse prie Ją išauginusių Šimukėnų. Užjaučiame Ją pažinojusius ir mylėjusius.

Vilniaus reformatų parapijos seniūnų taryba

I N F O R M A C I J A

■ 2006 m. gruodžio 28 d. Vilniaus ev. reformatų vaikus ir jaunimą, susirinkusius Signatarų namuose, aplankė Kalėdų Senelis, pradžiu-ginės mažuosius ir didesnius do-vanėlėmis, kartu šoko ir dainavo, grožėjosi reformatų jaunimo išmo-ne – šiai progai sukurtu vaizdeliu iš miško žvėrelių gyvenimo žiemą.

■ 2007 m. sausio 18-28 dienomis vyko Krikščionių vienybės savai-tė. Įvairiose Lietuvos bažnyčiose krikščionys rinkosi į ekumenines pamaldas, šiemet sutelktas liudijimu „Jis daro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba“ (Mk 7, 37). Vilniuje pirmosios pamaldos sausio 18d. pirmą kartą vyko Tikėjimo žodžio bažnyčioje, Pilaitėje, pirmadienį – Vilniaus ev. liuteronų, ketvir-tadienį – Šv. Jonų ir paskutinės – tradiciškai Šv. Mikalojaus baž-nyčioje. Pamaldas savo giedojimu labai praturtino įvairių bažnyčių

chorai: Tikėjimo žodžio, liuteronų jaunimo „Adoremus“, Šv. Jonų, Visų šventųjų parapijos choras.

■ Sausio 29 d. dėl Dubingių pi-liavietės pritaikymo kultūriniam ir pažintiniam turizmui LR Vyriausy-bė priėmė nutarimą, kuriame yra punktai: atlikti evangelikų refor-matų bažnyčios ir Radvilų rūmų griuvėsių archeologinius tyrimus; konservuoti evangelikų reformatų bažnyčios ir Radvilų rūmų pamatų, rūsių ir sienų fragmentus; perlaidoti Radvilų giminės atstovų palaikus evangelikų reformatų bažnyčios apsidėje įrengtoje kriptoje.

■ Lietuvos Mokslų akademijos bibliotekos vestibulyje veikia Bi-blijų paroda: eksponuojamos XIII – XIV a. ant pergamento ranka ra-šytos Evangelijos, Biblijos, Senasis ir Naujasis Testamentai senąja rusų, lotynų, graikų, vokiečių kalbomis.

Lietuvos reformatų

Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios

Unitas Lithuaniae

Sinodo Konsistorijos

prezidentas

kurt. Donatas Balčiauskas

El. p. donatas.balciauskas@gmail.com

mob. 8 698 76 500

Lietuvos reformatų kunigų telefonai:

Gen. superintendentas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose

mob. 8 686 66 383,

Senjoras kun. emeritas Petras Čepas

gyv. Medeikiuose

tel. 8 450 58 577.

kun. Kęstutis Daugirdas

(šiuo metu tęsia doktorantūros

studijas Vokietijoje)

mob. 8 686 67 007,

kun. Tomas Šernas

gyv. Vilniuje, tel. 213 18 10

mob. 8 687 56 846,

diak. Tomas Sakas

mob. 8 671 11 640

(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)

diak. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose

mob. 8 681 66 661

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

El.p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Raimundas Stankevičius

mob. 8 614 8 25 67

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė

kurt. Renata Bareikienė

tel.: 261 36 05 d.,

276 84 07 n., mob. 8 688 88 632

Valdybos pirmininkės pavaduotoja

Donata Indriūnaitė 234 28 24,

mob. 8 616 31 089

Seniūnai:

Vida Cupreva 236 32 24 d.,

mob. 8 673 04 537,

Dalija Gudliauskienė 242 91 18,

mob. 8 685 74 951,

Olga Tamulėnaitė 277 03 14,

mob. 8 613 60 242

Rūta Kėželytė mob. 8 685 37 027,

Danguolė Jursienė 274 31 09 d.,

241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

tel. 242 91 18, mob. 8 685 74 951

Leidėjai:

Vida Cupreva, Irena Petrylienė,

Dalia Pronskietytė

Sveikiname

*Vilniaus parapijos teologą
ERVINĄ KORŠUNOVĄ ir jo žmoną UGNĘ,
vasario 6 d. susilaukus sūnelio.*

Te Viešpats sergsti ir globoja Jus.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Sveikiname

*parapijietes
DALIJĄ DREVINSKAITĘ-GUDLIAUSKIENĘ,
sausio 14 d. atšventusią 60 metų Jubiliejų;*

*DANGUOLĘ KATKEVIČIŪTĘ-JURŠIENĘ,
vasario 19 d. atšventusią 60 metų Jubiliejų.*

*Linkime Jubiliatėms stiprios sveikatos,
Viešpaties palaimos ir ilgų prasmingo gyvenimo metų!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

